

DARK ROMANCE

PADLÝ ANDEĚL

CAMILLE CREATI

PŘELOŽILA MILADA KRÍŽOVSKÁ

PADLÝ
ANĎĚL

© Hachette Livre, 2023

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milada Křížovská, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5827-2 (pdf)

CAMILLE CREATI

PADLÝ
ANDĚL

PŘELOŽILA MILADA KŘÍŽOVSKÁ

CAZ

DÉŠŤ PRUDCE BIČOVAL OKENNÍ TABULE, A DOKONCE I PALMY ohýbaly hřbet před touhle tropickou bouří.

Zvláštní, na Kalifornii v dubnu.

S cigaretou mezi rty a podmračeným čelem jsem se soustředil na počasí venku a snažil se ignorovat chlápka naproti mně, kterému bych nejradši vrazil jednu pěstí.

„Cazi, slyšel jsi mě?“ zeptal se.

Vmžiku jsem stočil pohled zpátky k němu, a zatímco si mě prohlížel s tím svým božským klidem, který jsem já bohužel zachovat nedokázal, probodával jsem ho nenávisným pohledem. Zatnul jsem zuby, abych nevypěnil, a odsekl jsem:

„Jo, slyšel. Chceš po mně, abych dělal posranou chůvu!“

Navzdory mému agresivnímu tónu ale nehnul ani brvou, jen mě dál mlčky pozoroval a pak si pevnou rukou přiložil k ústům sklenku s rumem. Už jsem to ticho nevydržel, rázně jsem vstal, zapřel se dlaněmi o jeho dřevěný stůl a vypnul se nad něj celou svou výškou.

„Krucinál, Marcusi, já jsem zabiják, co voddělává lidi!“ vykřikl jsem. „To poslední, co bych chtěl, je hrát si na zkurvenej *baby-sitting!*“

Muž kolem padesátky si povzdechl a konečky prstů si začal masírovat spánky, což znamenalo, že už ho začínám štvát. Je to sice můj šéf, ale když se mi nějaký jeho rozhodnutí nelíbí, neberu si servítky. *Já přece nejsem žádná sociálka.*

Potom vstal i Marcus a udělal pár kroků směrem k okenním tabulím s výhledem na nezastavěný kalifornský údolí. Ukazovákem poklepával po okraji sklenky a tvářil se zamyšleně.

„Svěřuju ti velice důležitý úkol, Cazi. Tady nejde jen o ‚vodělávání lidí‘, jak mi teď říkáš. Vkládám ti do rukou život své jediné dcery...“

Pak se ke mně otočil a významně se na mě podíval svýma ledově modrýma očima, čímž mě zas jen parádně namíchl. Přistoupil ke mně a hlubokým hlasem dodal:

„Pokus se mě nezklamat.“

Slušně mi brnkal na nervy, radši jsem jen zatnul zuby, abych neutrousil nějakou jedovatou poznámku, a vystřelil z kanclu pryč. Když mě přijímali do gangu Bloody Reapers, zavázal jsem se, že budu poslouchat rozkazy a každý den dám všanc nejen vlastní život, ale i svou lidskost, jen abych Marcuse ochránil, ať to stojí, co to stojí. Naučili mě rvát se, ovládat emoce, vzít druhému život bez výčitek svědomí, ale rozhodně mě neučili starat se o malou usmrkanou holku. Ukrutně jsem si potřeboval vyčistit palici...

Práskl jsem dveřmi, abych dal najevo, že fakt zuřím, a se zaťatými pěstmi jsem se vyřítil do dlouhý, tmavý chodby, když vtom jsem do kohosi vrazil a prudce se zastavil. *Krucinál, teď vopravdu není ta správná chvíle!*

Už jsem si chtěl na tom chudákovi, co se mi odvážil zkrřížit cestu, zchladit žáhu, ale byl rychlejší.

„Do prdele, kam čumíš, ty jeden...“

Pronikavý ječák holky, která stála proti mně, ale rázem utichl, jen co se její vytřeštěný hnědý oči setkaly s těma mýma. Převyšoval jsem ji dobře o dvě hlavy. Zrudla, zamračila se a ucouvla o krok zpátky.

Očima jsem jí přejel po figuře a pak upřel pozornost zpátky na její drobný, rozběsněný obličej, zatímco ona po mně metala vražedný pohledy a bojovně křížila paže na prsou.

„Ty jeden co? No, jen do mě, *andílku*, popusť uzdu svý fantazii,“ vyzval jsem ji se sarkastickým úšklebkem na rtech.

Několik vteřin si mě jen zmateně prohlížela, ale pak se zas vzchopila a s odhodlaným výrazem ve tváři se přiblížila těsně ke mně.

„Klid' se mi z cesty, kreténe,“ poručila mi.

Překvapeně jsem povytáhl jedno obočí, s údivem, kde se v ní bere tolik sebevědomí. *S kým si ta nána myslí, že mluví?* Uchechtl jsem se tak zlověstně, že by dostal nahnáno i mafiánskej boss. S vypočítavou pomalostí jsem se naklonil k jejímu oušku, dýchl jí na jemnou kůži u zátylku a zamumlal:

„Řekni to ještě jednou a prostřelím ti palici glockem 26, kterej mám v zadní kapse džínů.“

Několik vteřin jsem si slastně vychutnával pohled na tu blbku, která zbledla jak zkurvená mrtvola, pak jsem se zas narovnal, a aniž bych se jedinkrát ohlídl, pokračoval jsem dál v cestě.

Nevadilo mi, že silnice je kluzká. Naopak, měla v sobě cosi nebezpečnýho, co mě nutilo ještě víc šlápnout na plyn.

Uháněl jsem na motorce šílenou rychlostí a soustředil se jen na to, abych se v tom příšerným slejváku nějak stupidně nevysekal. Potřeboval jsem si vyluftovat mozek a trochu ze sebe dostat ten přetlak zlosti, která mě evidentně furt žrala. Projednou jsem se konečně rozhodl rozumně a vyjel si ven, místo abych rozbil držku prvnímu týpkovi, kterej by se mi náhodou přিপletl do cesty.

Jedno jsem věděl jistě, tímhle tempem se určitě dostanu do nebe ein zwei...

Rozhovor s Marcusem mi vážně nadzvedl mandle. Sice šéfa respektuju a hodně mu dlužím, ale přesto mi nejde na rozum, proč tímhle *jobem* pověřil právě mě. Ve svém volném čase totiž nedělám ani bodyguarda, ani chůvu, a už vůbec se nehodlám starat o nějakou usmrkanou malou holku. Vždyť to ani nemám

v popisu práce. Proč kurva ten úkol nesvěřil některý z těch našich buchet z gangu? Určitě by s ní měly větší trpělivost a dělaly jí mámu mnohem líp než já, to je snad jasný.

Mý vlastní myšlenky mě tak rozčílily, že jsem ještě víc zrychlil a svíral řídítka vši silou.

A pak ta zasraná blbka, ta taky tý situaci moc nepřidala. Nikdy v životě jsem ji v našem gangu neviděl. Přiznám se, že mě lehce zaskočilo, jak mě tak drze setřela, a přitom se tvářila, jak kdyby neuměla do pěti počítat. *Měl jsem jí tu palici fakt ušřelit.*

Děšť už mi přestal bubnovat do helmy, dokonce se rozestoupily mraky, a tak jsem zbůhdarma zastavil. Sesedl jsem z mašiny, sundal helmu a došel až na kraj prašný cesty, která se vinula podél kopce, tyčícího se nad okolím. Tady jsem měl konečně pocit, že zas dechám, a se zájmem sledoval všechno, co se pode mnou šustlo. Kochal jsem se pohledem na obří vilu, centrálu gangu Bloody Reapers, ztracenou v záplavě zeleného porostu, a o něco níž pak výhledem na rozlehlé město Oakland, omývaný oceánem.

Bezděky jsem vytáhl z kapsy žváro, vložil si ho mezi rty a zapálil si. Nikotin má na mě a moje pocuchaný nervy vždycky blahodárnej vliv, je to pro mě jeden z mála skutečně účinných léků.

Slunce zas zaujalo své místo na nebi po okolí se vmžiku rozlinulo teplo. *Už tu chybí jen ta zasraná duha a já přísahám, že skočím z útesu.*

Vtom mi začala zvonit kapsa u bundy a to mě vytrhlo z přemejšlení. Podrážděně jsem zaklel, vzal ten prokletej kráp do ruky a přešel po něm prstem nahoru.

„Co je?“ obořil jsem se chladně na dotyčného.

„Tak takhle zdravíš svého nejvěrnějšího kámoše? To se nestydíš, po tom všem, co jsme spolu prožili?“

„Zkrát to, Knoxi, nemám teď náladu.“

Knox je bezpochyby jedinej borec, kterýho mám z celého toho debilního gangu upřímně rád, i když mě to jeho věčný lajdáctví

i ty jeho přiblblý fórky dokážou často pořádně nakrknout. Přesto ale na tuty vím, že se na toho magora můžu vždycky spolehnout.

„Šéf tě chce mít do deseti minut v kanclu. Zdá se, že ta tvá nová mise dorazila dřív, než bylo v plánu, kámo,“ uchechtl se jízlivě.

Šlukl jsem do sebe nikotinovej obláček kouře, abych se trochu uklidnil, ale zbytečně.

„Kurva, kdo si myslí, že je, takhle mě vodstavit na druhou kolej? A zrovna teď, když se snažím přijít na kloub tomu, proč ty hajzlové z Royal Ghosts navyšují lodní náklady...“

„Asi si myslí, že budeš užitečnější u plen. Já dycky věděl, že by z tebe byla super mamina v domácnosti!“

„Drž hubu. Myslím to vážně. Něco se děje, Knoxi.“

„Jasně že se něco děje. Celá tahle akcička parádně smrdí, proto po tobě šéfík chce, abys mu hlídal tu jeho princeznu,“ povzdechl si.

„A co ty fotky těch jeho holek, co...“

„To pusť z hlavy, Cazi. Na tom už nemakáš.“

Nakvašeně jsem típl cigáro a se zafuněním vydechl z pusy jedovatej kouř.

Má nová mise právě dorazila.

A průsery na sebe nenechaly dlouho čekat.

ERATÓ

JÁ JSEM SNAD PROKLETÁ.

Nehybně jsem stála před velkými černými zavřenými dveřmi, ztuhlá jako solný sloup, a nedokázala se ani pohnout. Zato moje srdce na tom bylo přesně naopak, bušilo mi pod žebry tak zběsile, že mi ve spáncích tepala krev.

Tahle reakce se mi ale vůbec nepodobala. Obvyčně totiž umím svoje úzkosti potlačit, nebo je dokonce proměnit v sílu, v jistotu, takže pak jedním nebojácně. Ale tady, před těmito velkými dveřmi, za kterými se ukrývaly všechny mé temný a dávný obavy, jsem byla zcela bezradná.

Pozná mě? Mám ho obejmout? Říct mu táto?

V mysli mi vybuchovaly otázky jedna za druhou a útočily na mě ze všech stran, aniž by si daly na vteřinu pohov a já mohla zahájit protiútok.

Do jakéjch sraček mě to, sakra, namočili?

Ještě včera jsem byla ve svém obvyčejném, útulným pokojíku, ztracená kdesi uprostřed Ohia s mámou a nevlastním tátou, a žila běžný život studentky, obklopená několika přáteli, se kterými jsem prožívala jeden nekonečný flám. Ale pak se můj poklidný, každodenní stereotyp v jediným okamžiku roztránil na tisíc kousků a já se ocitla na palubě letadla, s jednosměrnou letenkou do Kalifornie, abych se setkala se svým otcem, záhadným a nebezpečným mužem, kterýho jsem neviděla už skoro deset let. *S cizincem...*

Všechno to vyhrožování začalo anonymními dopisy. Prachobyčejnými dopisy. Celá ta záležitost mi nejdřív připadala tak příšerně uhozená, že jsem ji považovala za hloupý vtip. Řekněte sami, kdo by dneska posílal výhrůžný psaní z vystřižených novinových písmen? Jen totální tragéd.

Jenže to pravý peklo mě teprve čekalo. Dopisy se totiž postupem času proměnily v esemesky od neznámých nebo nedohledatelných čísel a následně v neutuchající volání v jakoukoliv denní nebo noční dobu, a to na můj nebo mámin mobil, nebo dokonce na pevnou linku. Stejně si ale myslím, že skutečně nahnáno jsem měla, teprve až když před oknem začala hodiny a hodiny postávat ta černá dodávka, potom tam parkovaly dvě, pak tři...

Máma byla vyděšená k smrti, takže nakonec udělala to, čeho jsem se nejvíc bála: zalarmovala otce.

Proto jsem se ocitla v týhle příšerné situaci, před těmito zatracenými dveřmi.

Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla, abych se trochu uvolnila, a po lehkém zaváhání dvakrát zaklepala na černý dřevěný dveře. Po pár vteřinách ticha – pro mě to ale byla celá věčnost – se ozval hluboký, zvučný hlas:

„Vstupte.“

Okamžitě jsem vzala za kliku, abych zas náhodou nepropadla panice, a se zatajeným dechem vešla do kanceláře.

Čelem k okenním tabulím, zády ke mně, stál muž. Jeho statná postava byla totožná s tou v mých vzpomínkách, stejně jako černý oblek, zjevně jeho druhá kůže, v němž budil dojem byznysmena. Jen krátký, teď už prošedivělý vlasy napovídaly, že od našeho posledního setkání uběhlo už přece jen pár let.

Otočil se ke mně a na okamžik se v jeho ledovém pohledu mihl záblesk překvapení, pak však zase nasadil svůj obvyklý nečitelný výraz, jímž maskoval emoce a naháněl ještě větší strach. Pomalu

si mě prohlížel a rty se mu postupně zvlínily do jemného, vřelého úsměvu. *Jako by byl skoro až šťastnej, že mě vidí...*

„Kam se poděla ta moje malá holčička?“ řekl zničehonic a přišel až ke mně.

Věnovala jsem mu lehký úsměv a on mě objal. Na okamžik jsem znejistěla, protože jsem nevěděla, jak zareagovat, ale nakonec jsem jeho objetí přece jen s určitou stydlivostí opětovala. Po chvíli se ode mě lehce odtáhl a se zaujetím si pozorně prohlídl moji tvář.

„To je šílené, jak se jí podobáš,“ přiznal tlumeným hlasem, jako by se mi svěřoval s nějakým tajemstvím. „A jak se vlastně má?“

Trochu jsem před ním uhnula pohledem a zdráhavě odpovídala:

„Dobře, vlastně moc dobře... Myslím, že je s Frankem opravdu šťastná.“

Otec se nuceně pousmál. Máma a její nový milenec pro něj očividně pořád představovali citlivý téma. Prohodili jsme spolu ještě pár zdvořilostních frází a pak mě pobídl, abych se posadila k jeho pracovnímu stolu, zatímco kamsi rychle odběhl, takže mě nechal samotnou uprostřed velký místnosti, kde všechno dýchalo přepychem. Kožený křesla, černá mramorová dlažba, masivní mahagonový stůl i velký abstraktní obraz na zdi: *šéfovat drogovému gangu určitě slušně sype...*

Vytočilo mě, že musím čekat, zaražená v tom hlubokém křesle, a tak jsem vstala a trochu si tu velkou kancelář omrkla. Ohromný okno skýtalo dechberoucí výhled, umocněný slunečními paprsky, který se právě prodíraly skrz černý mraky. Vtom se otevřely dveře a já sebou leknutím trhla. Otec ihned zamířil ke mně, a jen co se vedle mě zastavil, zadíval se na obzor před námi, stejně jako před chvílí já.

„Je odsud překrásný výhled, že? Proto jsem taky centrálu nechal postavit právě tady. Abych se jím mohl každý den kochat,“ přiznal se mi.

Stočila jsem k němu zrak, na okamžik si detailně prohlídla jeho tvář a pomaličku se snažila znova poznat muže, k němuž mě bohužel vázalo mnohem víc pouto pokrevní než citový. Po několika minutách ticha mě vybídl, abych se vrátila zase zpátky do křesla, a usedl za pracovní stůl. S vážným výrazem spojil ruce před sebe a zhluboka se mi zahleděl do očí.

„Situace je vážnější, než si myslíš, Erató, tohle není hra.“

„To je mi jasný. Jinak by ses neobtěžoval vláčet mě až sem,“ odpověděla jsem.

Nejdřív se zdál být mou upřímností lehce zaskočený, ale nakonec se na mě podíval s kajícím výrazem ve tváři. Jenže já už o jeho výčitky svědomí nestála. Krátce po mém narození se rozhodl, že mě ze zcela zřejmých důvodů vymaže ze života, a na tom už nemohl nikdo nic změnit. Přesto jsem si ale neodpustila pár uštěpačných poznámek, aby si nemyslel, že se mi může tak snadno vrátit do života. V minulosti jsem se už jeho odchodem natrápila až až, znova už mě na kolena nedostane. Rány se mi zacelovaly hodně dlouho, abych teď riskovala, že se zase otevřou.

Odkášlal si a pokračoval monotónním hlasem:

„Musím v této krizové situaci zajistit tvoji bezpečnost, takže jsem pověřil jednoho ze svých mužů, aby tě hlídal a chránil čtyřicet hodin denně...“

„Jinými slovy: řekl jsi nějaký tý svý nebezpečný, agresivní, po zuby ozbrojený a krajně pošahaný gorile, aby se o mě starala?“ zeptala jsem se ironicky.

„Ano, tak nějak,“ pousmál se lehce.

Založila jsem si paže na hrudi, zavrtala se ještě hlouběji do křesla a s povytaženým obočím se na něj nedůvěřivě podívala.

„To je sice všechno hezký, tati... Ale můžeš mi už konečně vysvětlit, co myslíš tou ‚krizovou situací‘? Co je to za hajzly? A co po mně sakra chtějí?“

Z úst se mi vyřítila celá záplava otázek, který jsem si týdný nechávala jen sama pro sebe a který jsem nedokázala zastavit. Nikdy mi neodpověděl, když jsem se ho ptala, proč mi vyhrožují. Nikdy, prostě mi jen poručil, abych nasedla do letadla, a vůbec se neohlížel na to, že můj život se s příchodem těch dopisů proměnil v jeden nekonečný strach. „To se dozvíš, až budeš starší.“ Přesně to mi odpověděl, když jsem se ho ještě jako malá ptala na všechny ty jeho pofidérní aktivity. *Ale já už nejsem malá holka. Dluží mi odpovědi. Spoustu odpovědí.*

Zhluboka si povzdechl, jako by váhal, ale nakonec přece jen začal, přestože očividně sváděl vnitřní boj:

„Ti ‚hajzlové‘, jak jim říkáš, patří do druhého nejvlivnějšího gangu v Kalifornii, hned po tom našem... Jmenují se Royal Ghosts. Jenže zatímco já se v byznysu snažím jednat aspoň trochu fér, tak oni ne, jim jsou jakákoli pravidla naprosto ukradená.“

Takže Royal Ghosts. To zní snad ještě tragikomičtěji než všechny ty anonymní dopisy.

„Na to jsem se ale neptala,“ pronesla jsem chladně. „Jak v celý ty záležitosti figuruju já?“

„Jsi moje dcera. Krev mé krve. Chtějí nás oslabit, a tak útočí tam, kde to nejvíc bolí...“

Několik vteřin jsem přemýšlela o tom, co mi právě řekl. Takže to, že jsem celý ty roky vyrůstala bez táty, bylo nakonec úplně k ničemu? Protože navzdory všem těmhle obětem jsem stejně zatažená do války mezi dvěma znepřátelenými gangy. Možná že právě tohle je moje prokletí: můj vlastní otec a jeho bezmezná láska k moci.

Vyrostla jsem v samotném oku cyklónu, ušetřená okolního víru. V jeho závětrí se mi žilo dobře, jen jsem nepočítala s tím, že vír, který se kolem mě zběsile řítí, semele jednoho krásného dne i mě. A ten den nakonec opravdu přišel.

„Neboj, Ero. Odteď budeš bydlet s bodyguardem, kterého jsem pověřil, aby tě chránil před jakýmkoliv vnějším nebezpečím.“

„A mohla bych vědět, kdo je tím šťastlivcem, kterej se toho úkolu zhostí?“ zeptala jsem se ironicky.

Už už se nadechoval, že mi odpoví, když vtom se rozlítly dveře, a já se prudce otočila.

Jako by se odpověď na mou otázku zhmotnila přímo přede mnou: do místnosti vstoupil muž, mně ne až tak úplně neznámý, věnoval mi zamračený pohled a já cítila, že mě pomalu, ale jistě opouští jakákoliv naděje, že to celý přežiju.

Jsem definitivně prokletá.

Z JEHO TEMNÝHO POHLEDU ŠLO VYČÍST NESKRÝVANOU ZÁŠŤ a mně ihned přeběhl mráz po zádech. Týpek se zamračil a ostře po mně vyjel:

„Co tu sakra děláš?“

Jenže já ze sebe nedokázala vysoukat ani hlásku, a tak začal očima přejíždět ze mě na otce, který však před mladíkem zachovával kamennou tvář. *To ho ani trochu neusadí, že se mnou takhle mluví?*

A vtom jako by tomu arogantnímu brunetovi začínala celá ta situace docházet. Vytřeštil oči, brada mu spadla až na zem, a jen co lehce ucouvl, pokračoval:

„To ne, neříkej, že...“

A zatímco tu větu vyjeveně nechával viset ve vzduchu, otec se rozvalil v křesle a zvolal:

„No výborně, vidím, že vy dva se už znáte!“

Mladík zaraženě přesunul pozornost zpátky na mě a zvláště, skoro až děsivě si mě začal prohlížet, jako by si mě doopravdy všiml teprve až teď. V rozpacích jsem se otočila zase zpátky, zavrtala se ještě hlouběji do křesla a probodla tátu pohledem.

„Jestli si myslíš, že s tímhle magorem budu v bezpečí, tak to mi můžeš rovnou začít kopat hrob!“ vyštěkla jsem.

Zaslechla jsem, že se ke mně ten magor rychle přiblížil, ale otec se na nás pořád díval pohledem, který jsem nedokázala pojmenovat.

„Marcusi, musíme si promluvit,“ spustil vysoký brunet.

Pozvedla jsem k němu tvář a střetla se s jeho temným pohledem.

„Mezi čtyřma očima,“ dodal, aniž ze mě spustil oči.

Vystrčila jsem bojovně bradu, sebrala veškerou kuráž, která mi ještě zbývala, a postavila se tomu týpkovi tónem, který nenesl námitek:

„Jestli chceš něco říct, tak to řekni. Ale já se odsud nehnu.“

Brunet nenávistně sevřel čelist a vrhl po mně vražedný pohled. Potom rozčileně zafuněl, založil si paže na hrudi a otočil se k otci.

„Tak za první, proč jsi mi, kurva, neřekl, že ta tvá holka už dávno netahá kačera? A za druhý, odmítám se o tu usmrkanou blbku starat, nebaví mě dělat za tebe tvou špinavou práci,“ vyprskl nepřátelsky.

Tón, jímž hovořil se svým šéfem, mě lehce zaskočil, ale mlčela jsem a čekala, co otec na to. Ten se významně zachmuřil, z očí mu litaly výhrůžný blesky a na spánku mu prudce pulzovala žíla. Schylovalo se k bouři.

Otec se pomalu zvedl z křesla, opřel se dlaněmi o mahagonový stůl, a aniž od mladíka odvrátil pohled, hlubokým hlasem ke mně pronesl:

„Ero, nech nás chvíli o samotě, prosím tě.“

A protože jsem viděla, že tentokrát bude opravdu lepší neodporovat, poslušně jsem uposlechla jeho rozkazu, ale neodpustila jsem si přitom šlehnout nenávistným pohledem po Bloodym Reaperovi, který vůbec nevypadal, že by se ho otcovo mrazivé chování nějak dotklo. Jakmile jsem za sebou zavřela dveře, nedolala jsem, přilepila ucho na dřevěnou desku dveří a marně se snažila zaslechnout alespoň útržky toho, co mi připadalo jako regulérní hádka mezi dvěma alfa samci. Moje špiónská mise mě tak pohltila, že když si za mnou kdosi odkašlal, leknutím jsem doslova nadskočila.

Prudce jsem se otočila, s rukou na bláznivě bušícím srdci v mé hrudi, a spatřila původce svého téměř smrtelného infarktu. Mladík štíhlý postavy se mou reakcí očividně dobře bavil. Jeho rozčuchaný, odbarvený, skoro až platinový háro mu dodávalo nevšední vzhled a jeho oválný, jemný obličej zářil nakažlivým smíchem, což jen potvrzovalo, že je na svůj fórek náležitě pyšnej. Když se pak konečně přestal smát, rychle si osušil koutky očí a pronesl:

„Promiň, ale měla ses fakt vidět!“

Mírně jsem se uvolnila, povolila ramena a usmála se na něj. *Konečně taky někdo milej v tomhle ďábelském gangu...*

„Víš, že je neslušný poslouchat za dveřma, mladá dámo?“ poznamenal v žertu.

„A co ty, ty nevíš, že se nemá strkat nos do cizích věcí?“ uchechtla jsem se.

Znova mi věnoval zářivý úsměv a pak si pár vteřin zkoumavě prohlížel moji tvář, stejně jako si malý kluk prohlíží novou hračku.

„Nikdy jsem tě tu neviděl, s kým mám tu čest?“ zeptal se po chvíli.

„Já jsem Erató. Erató Carltonová. Marcusova dcera...“

Okamžitě vykulil své velké oči a zatvářil se udiveně.

„No nekecej, neříkej, že ty seš ta šéfova dcerunka? A my přitom čekáme malou, culíkatou holku! Kurva, ten Caz má vždycky takový štígro, to snad není možný! To zas chlapi puknou závistí...“

Pozvedla jsem jedno obočí a lehce se zasmála.

„No, netvářil se moc nadšeně, když mě viděl, dokonce vyhrožoval, že mě zabije, a řekl o mně, že jsem ‚usmrkaná blbka‘...“

Mladík si povzdechl a skoro až teatrálně si poklepal na čelo.

„To je ale debil! Jemu fakt není pomoci. Omluv ho, prosím tě, dělá ze sebe vždycky strašného tvrdáka, ale já ti přísahám, že v jádru je to hotovej méďa Běďa!“

Hotovej méďa Běďa? Když si jen vzpomenu na ten jeho nenávistnej pohled a na to, jakým tónem se mnou mluvil, dost silně

o tom pochybuju. Vtom se prudce rozlítly dveře a náš rozhovor byl přerušen. *My o vlku...*

A vlk se na mě mrazivě podíval a vzápětí se otočil k odbarvený hlavě. Soudě podle jeho výrazu, který během mé nepřítomnosti ještě víc potemněl, ho ta drobná výměna názorů s mým otcem očividně moc nepotěšila.

„To je ale náhodička! Zrovna jsme tu o tobě mluvili, kámo, i o tom, jaký seš ryzí charakter!“ vykřikl platinový blondák.

„Drž hubu, Knoxi, já teď fakticky nemám náladu,“ setřel ho vysoký brunet chladně a upřel na mě své černý oči: „Za deset minut u hlavního vchodu. A ať tě ani nenapadne nechat mě čekat, jasný?“

Založila jsem si paže na prsou a provokativně si ho změřila pohledem. Jeho panovačný tón se mnou totiž ani trochu nezamával a taky jsem mu to hodlala dát patřičně najevo...

„Nebo co?“ zeptala jsem se ho vyzývavě.

Vmžiku se zatvářil ještě hrozivěji a pak ještě vážnějším, tlumenějším hlasem dodal:

„Nezahrávej si se mnou, radím ti dobře, andílku...“

Zase ta debilní přezdívka, která z jeho úst zněla spíš jako nepříjemný varování.

Na mou odpověď už ale nečekal, jen nás obešel, a aniž se po nás jedinkrát ohlídl, zapadl do tmavý chodby. *Když si jen pomyslí, že tenhle psychopat mě má chránit. Taková ironie!*

„Co jsem ti říkal? Hotovej měďa Běďa!“ shrnul na závěr Knox.

Když jsem přišla do vstupní haly, posadila jsem se na dlouhou pohovku z černý kůže, která vévodila místnosti, a s jistou zlou předtuchou čekala, až si pro mě ten můj kat uráčí přijít a odveze si mě na popraviště. Co chvíli kolem mě někdo prošel a nenápadně, s určitou nedůvěrou, říznutou zvědavostí, po mně zašilhal. Většinou muži, ale našlo se mezi nima i pár žen, který rozhodně

nevypadaly méně nebezpečně. Obvykle byli lidi nervózní ze mě, a ne já z nich. Ale teď jako by se role kupodivu obrátily. Nelíbilo se mi být v pozici slabšího.

Koneckonců, jsem přece Carltonová. Všichni tu pracujou pro můjho tátu, proč bych se měla bát jejich inkvizitorských pohledů?

Do místnosti se vřítela známá postava a já se probírala ze zamyšlení. Bloody Reaper jménem Caz, jestli jsem dobře rozuměla, došel rovnou ke mně a pořád se tvářil drsně, což měl zřejmě ve zvyku. K nohám mi hodil obří tašku s mými věcmi. S těmi, který jsem si ve spěchu spakovala před dvěma dny, když mi oznámili, že do hodiny nastupuju do letadla směr Kalifornie. Ve druhý ruce pevně svíral popruh černýho báglu, kam určitě plánoval ukrýt moje tělo, jen co mě předtím zabije a rozčtvrtí na kousičky.

„Za mnou,“ zavelel a odešel, aniž by na mě u východu počkal.

Ve spěchu jsem popadla zavazadlo a dohnala ho. Stejně mi nezbyvalo nic jinýho než ho začít poslouchat na slovo.

Na velkým šterkovým dvoře před vchodem do vily stálo zaparkovaný černý terénní auto se skly ve stejným tónu. Soudě podle lesku karoserie bylo fungl nový. Brunet zamířil dozadu ke kufru, otevřel ho, mrskl do něj naše zavazadla a pak mi přikázal, abych si nasedla. Na okamžik jsem zaváhala, přece jen jsem si nebyla jistá, jestli se s tímhle pošukem vážně chci ocitnout sama v autě. *A kam mě chce jako odvézt? Nepřijela jsem snad do Kalifornie, abych byla pod dohledem svého otce?*

„Hejbní kostrou!“ okřikl mě netrpělivě.

A protože mě ten jeho panovačný tón už teď skutečně rozhodil a já stejně neměla lepší řešení, rezignovala jsem a poslušně se posadila na sedadlo spolujezdce. Kat si zapnul pás a nastartoval motor, zatímco já se dál ostentativně mračila na sedadle z černý kůže a odvracela tvář k bočnímu okýnků, paže bojovně založený na hrudi.

„Připoutej se,“ poručil mi.

Otočila jsem se k němu a zadívala se na něj. *Takže on to jako myslí vážně? Fakt se mnou chce jednat jak s malým frackem? Je mi dvacet, nepotřebuju chůvu, aby mi říkala, co mám nebo nemám dělat!* Když pochopil, že ho rozhodně nehodlám poslechnout, uchoopil volant a stiskl ho tak silně, až mu zbělaly klouby na prstech.

„Zapni si ten zkurvenej pás,“ procedil skrz zatnutý zuby.

Jenže já se obrnila mlčením a absolutně mu jeho úkol nehodlala usnadnit. Natočila jsem se čelem k přednímu sklu a tupě zírala před sebe, rozhodnutá totálně ho zazdít.

Zničehonic sprostě zaklel a prudce se ke mně naklonil. Jeho nenadálá blízkost mě krapet vyvedla z míry, takže jsem se ještě víc natlačila zády do opěradla. Jeho vlasy mi zatarasily výhled a v nose mě polechtala jakási opojná vůně. Že by kolínská? Nebo cigarety? Prudce zatáhl za pás u mého ramene, lehce se odtáhl zpátky a zacvakl ho s takovou zuřivostí, až mi spálil kůži na krku.

„Áu!“ vykřikla jsem, když se pak na svém sedadle znovu narovnal.

Bříšky prstů jsem si jemně masírovala bolavý místo. Ale ten rapl vedle mě jen vytáhl zapalovač a cigaretu a rychle si zapálil. Potáhl, vyfoukl kouř z okýnka, pak se ke mně otočil a upřeně se mi podíval do očí.

„Říkám ti to jasně, nesar mě, nebo přísahám, že ti skutečně udělám ze života peklo.“

A dál už to nerozváděl, popadl řadicí páku a se skřípěním pneumatik vyrazil z příjezdové cesty rovnou na opuštěnou silnici, kterou jsem vůbec neznala. A jak tak přidával plyn, tiše jsem si přísahala, že od tohoto hulváta si rozhodně nenechám nic líbit.

Myslí si, že mi bude moct dělat ze života peklo? Tak to se ještě uvidí, kdo s koho...

UŽ NĚKOLIK MINUT JSEM JEN BEZDUŠE CIVĚLA NA SILNICI, která ubíhala před čelním sklem, a začínala se vážně nudit. Rozčilovalo mě, že se mě rozhodli převézt na neznámý místo, aniž by se mě kdokoliv na cokoli zeptal.

A protože mě už pohled na monotónní krajinu unavoval, začala jsem pozorovat Bloodyho Reapera. Soustředil se na cestu a lehce krčil obočí, takže se mu na čele rýsovalo hned několik vrásek. Musím uznat, že jeho až matoucí krása by vyvedla z klidu každého. Výrazná čelist, rovný nos a temný, strach nahánějící pohled, schovaný pod několika nezkrotnými černými prameny vlasů, který mu padaly do čela, z něj totiž dělaly proklatě přitažlivého rebela.

Očima jsem se zastavila na jeho svalnatých pažích, potetovaných milionem kerek všeho druhu. Na jeho pravý paži byl kříž opletený hadem, růže v gotickém stylu a hrací karty s trny, znázorňující pikový eso. Na ruce, jíž pevně svíral volant, měl vytetovaný její jednotlivé kosti, až k prstům, ozdobeným různě širokými postříbřenými prsteny. O něco výš, u výstřihu trička, jsem si všimla dvou velkých černých motýlích křídel. Objímaly ho kolem krku spolu s jemným stříbrným řetízkem.

„Nebolí tě už z toho šilhání voči?“ zeptal se, čímž mě okamžitě vrátil zpátky do reality.

Rychle jsem upřela pozornost na ubíhající silnici a snažila se ignorovat, že se červenám až za ušima. *Já po něm přece nešilhám!*

A pak, na tom přece není nic špatného, trochu si ho omrknout. Naopak, je to přece úplně normální. Vždyť jestli s ním mám zůstat delší dobu někde v bohem zapomenutý díře, tak je dokonce nutný, abych si zvykla, že klame tělem, protože ve skutečnosti je duší ďábel...

Odkašlala jsem si, abych změnila téma, a zeptala se:

„Kam to vlastně jedeme, ale pravdu?“

„Copak ti to tvůj drahej tatínek neřekl?“ utrousil sarkasticky.

Zamračila jsem se. *Tatínek...* Tohle slovo mi podivně zarezovalo v hlavě. Zřejmě proto, že jsem ho v minulosti použila jen párkrát...

„Ne,“ zašeptala jsem možná až příliš roztřeseným hlasem.

Na pár vteřin jsem ucítila, že se na mě dívá, ale pak zas stočil pohled zpátky na silnici. Třeba si myslí, že jsem pro otce důležitá, že jsem vždycky patřila do jeho života. Že mi svěřuje své tajemství, že spolu sdílíme společný vzpomínky, smějeme se spolu a máme se rádi. Konečně, jak by mohl vědět, že toho muže prakticky neznám a že s ním určitě sdílí mnohem víc věcí než já?

Když jsme se s mámou odstěhovaly do Ohia, bylo mi teprve deset. Mohla jsem křičet a brečet, jak jsem chtěla, dokonce jsem se mu i pověsila na sako, jako by celý můj život závisel jen a jen na něm, a přesto jsme do toho letadla nakonec nastoupily. Marcus Carlton mě možná naučil být silná a statečná, bránit se, když je třeba, střílet opravdickou zbraní do cvičného terče, ale nikdy mě nepřipravil na to, jak vyrůstat bez táty. První roky byly opravdu tvrdý. Asi nemusím říkat, jakou radost jsem měla z každého jeho přání, který mi poslal k narozeninám, nebo s jakou netrpělivostí jsem každý pátek po škole čekala, až mi zase po týdnu večer zavolá, stejně jako třeba někdo doufá, s lokty opřenými o okenní parapet, že uvidí Santu. Jenže pak přestal volat a já pochopila, že už nikdy neprijede. A tak můj smutek postupně přenechal místo zahořklosti, příšernému pocitu, který vás každý den čím

dál víc a víc užírám zevnitř. Nemělo smysl snažit se udržet pouto, když bylo jasné, že se dřív nebo později zpretrhám. Zkrátka a dobře jsem se smířila s realitou. Táta mě a mou mámu opustil. Dal přednost gangu...

Několik dlouhých minut jsem se hroužila do ticha, ztracená v hustý, tmavý mlze vlastních myšlenek, když vtom se v autě ozval Cazův hluboký hlas, a tím mě vytrhl z bolestivých vzpomínek:

„Jsme na místě.“

Zvedla jsem oči a spatřila dům ve tvaru krychle, elegantní, moderní, o dvou podlažích, který silně připomínal centrálu gangu, byť nepůsobil tak honosně. Bílá fasáda byla osazena několika okenními tabulemi a jedněmi velkými černými dveřmi z oceli. Ocítila jsem se ztracená kdesi uprostřed přírody a najednou se mě zmocnil pocit, že jsme na světě úplně sami, což ovšem bohužel nevěstilo nic dobrého.

Caz vystoupil z esúvéčka jako první. Vyložil zavazadla z kufru, já jsem popadla svou tašku a zamířili jsme ke vchodovým dveřím. Jakmile z kapsy vytáhl svazek klíčů, konečně jsem se ho zeptala:

„Co tu vlastně děláme?“

Ale ani neráčil odpovědět, otevřel dveře a prostě jen zapadl dovnitř. A tak jsem vešla i já a byla příjemně překvapená moderním, světlým interiérem, který se naprosto lišil od všeho toho černého nábytku, jímž byla tátova obrovská vila doslova zamořená.

„Kurva, už mě tady z té bílé všude kolem bolí palice,“ utrousil Caz.

„Co kdybys mi místo toho fňukání, jak ti je blbě z nějakých krámů, radši vysvětlil, co tu dělám a proč jsme tu sami?“ vyjela jsem na něj podrážděně.

Otočil se a jeho tvář potemněla hněvem. Přistoupil ke mně a vmžiku tak zrušil onu bezpečnou vzdálenost, která mezi námi do té doby byla. Díky své vysoký postavě měl nade mnou

převahu, a jak tam tak nade mnou stál, jako by nás najednou pomalu, ale jistě začala obklopovat nebezpečná aura. Celá jsem se nekontrolovatelně rozechvěla a v plicích mi začal docházet kyslík.

„Dobře mě poslouvej, ty jeden spratku. Tvůj fotřík mi jasně přikázal, abych tě chránil, protože jestli jsi to ještě nepochopila, jde po tobě jeden z největších gangů ve Státech. A já rozhodně nemám ve zvyku selhávat, takže je v tvém vlastním zájmu, abys tu poslušně zůstala zavřená a držela tu svou zasranou klapačku, protože právě teď mám příšernou chuť vystřelit ti bouchačkou mozek. Řekl jsem to dost jasně?“

Vzteky jsem začala pěstí, až se mi nehty zaryly do dlaní. A i když mi ty jeho řeči vážně zněly jako výhrůžky, popošla jsem odhodlaně vpřed a vyzývavě se mu podívala do očí.

„Tak teď zas poslouvej ty mě! Neješ můj táta, takže mi laskavě přestaň poroučet a jen plň jeho rozkazy jako poslušnej čokl, protože to je totiž přesně to, co seš!“ vyprskla jsem.

V panenkách mu projel záblesk vzteku. A já zalapala po dechu. Právě mě totiž chytil pod krkem a přimáčkl na ocelový dveře. S bolestivým vyjeknutím jsem prudce narazila zátylkem i zády o kov, jenže ten surovec přidal na síle a sevřel mi hrdlo ještě hruběji. S tváří zkřivenou vzteky se naklonil těsně ke mně, takže jsem cítila jeho spalující, přerývaný dech.

„Tak tohle už nikdy neříkej.“

Držel mě dlaněmi jako ve svěráku a já se nedokázala pohnout. Stejně bych na to neměla koule. Jeho pohled byl absolutně temný a děsivý. Nenáviděla jsem ho, bála jsem se ho... Zmítaly mnou příšerně protichůdný pocity a já cítila, že mě pod náparem těch jeho vražedných pohledů opouští kuráž.

Pomalů se mi naklonil k uchu stejně jako při naší první hádce o pár hodin dřív a pak pokračoval chraplavým dechem, až mi ztuhla krev v žilách:

„Protože tady, andíčku, seš úplně sama, vydaná mně na milost i nemilost, takže kdybych se náhodou rozhodl, že ten tvůj nesnesitelný ječák jednou provždy umlčím, tak ti nepomůže ani ten tvůj fotr.“

Potom mi pustil krk, ucouvl o pár kroků vzad a dál si mě prohlížel s neskryvanou zlobou i záští. Já se mezitím pořád lepila na dveře, metala po něm pohledy plný nenávisti a doufala, že za ni schová slzy, který mi pomalu, ale jistě začínaly rozostřovat vidění.

Caz se jim ale jen cynicky vysmál, ucouvl ještě o jeden krok dozadu a na rtech mu pořád visel ten nesnesitelný škleb, ze kterého se mi až zvedal žaludek.

„A vůbec, jestli jsem to správně pochopil, zas tolik mu na tobě nezáleží, že je to tak?“

NĚKOLIK NEKONEČNĚ DLOUHÝCH HODIN JSEM POHLEDEM bloudila po zářivě bílém stropě a nemohla usnout. Brzy jsem ale ucítila pohlazení ranních paprsků, který se prodíraly skrz černou oblohu a hřály mě na kůži. Otočila jsem hlavu k nočnímu stolku, kde ležel můj mobil, dotkla se displeje a zapnula ho. 6.47.

Převalila jsem se i s příkrývkou zpátky a záhy zkonstatovala, že už neusnu. Podrážděně jsem se zvedla do sedu a pohledem zkoumala místnost kolem sebe.

Včera, hned po tý šílený hádce s Bloodym Reaperem, jsem se nakonec zas rychle vzchopila, vyběhla nahoru do patra a schovala se v první místnosti, která šla zamknout. Pokoj byl hodně prostorný a vybavený minimem nábytku. Díky ohromnému francouzskému oknu, tvořícímu jednu ze čtyř stěn, působil velmi prosvětleně. Jakmile jsem se ocitla v bezpečí, hodila jsem tašku do kouta a svalila se na *king size* postel. Ale i když byla pohodlná, nemohla jsem usnout, pořád mi totiž v hlavě běžela scéna, která se odehrála krátce předtím.

Jak to se mnou mluvil? To je vážně takovej asociál? Je vůbec schopnej nějakýho citu? Samozřejmě, ráda si zahrávám s ohněm a kolikrát mi i naprosto reálně hrozí, že se fakt spálím, ale tentokrát jsem musela přiznat, že jsem si už nebyla jistá, jestli v týhle hře chci ještě pokračovat... To, co jsem mu četla v očích, totiž nebyl jen obyčejný hněv, to byla čirá nenávist. Nenáviděl mě do morku

kostí. Navíc jsem s ním teď byla pod jednou střechou, což mi na klidu rozhodně nepřidalo. Popravdě řečeno mě to přímo děsilo.

Do prdele, Ero, seber se!

Vmžiku jsem vyskočila z postele. Dotkla jsem se ledově studený dlažby a ve zlomku vteřiny se mi probudily snad všechny buňky v těle, jako by jimi projel elektrický proud. Pak jsem si vzala pár věcí, opatrně otevřela dveře a vykoukla ven.

Nikde nikdo, vzduch je čistej.

Vyšla jsem z pokoje, zapadla do dlouhý chodby, slabě osvětlený denním světlem, a snažila se najít koupelnu. Náhodně jsem otvírala různé dveře a modlila se, abych nenarazila na toho svýho pošahanýho spolubydlícího, až jsem konečně našla tu správnou místnost. Honem jsem za sebou zamkla, shodila ze sebe oblečení a vkročila do prostorný prosklený sprchy.

Po krku mi začala stékat horká voda a já jsem vydechla úlevou. Měla jsem pocit, jako by se mi vlívala nová krev do žil. Osprchovala jsem se a oblíkla se do sportovního: do legín a sportovní podprsenky. Měla jsem v plánu obejít dům a porozhlédnout se po okolí. *Třeba při cestě narazím na překrásnýho, hodnýho prince, kterej si pro mě přijel na bílým koni, aby mě zachránil ze spárů toho příšernýho žaláříka.*

Sešla jsem dolů po špičkách, abych na sebe zbytečně neupozorňovala. A když jsem pak s jemným zavrznáním otevřela dveře, zase jsem se pořádně nadechla. Vyjít z těch zářivě bílých stěn bylo jako setřást hodně těžký břemeno z křehkých ramen.

Nohy mě nejdřív zanesly dozadu za moderní dům, kde se vyjímalá terasa, přečnívající přes kraj útesu. *Skvělý, otec myslel vážně na všechno! Jestli se ukáže, že bydlení s tím jeho surovcem na bílým koni nebude k vydržení, budu to moct aspoň jednou provždy ukončit!*

A tak jsem se vrátila stejnou cestou zase zpátky a vydala se k příjezdový bráně, rozhodnutá zjistit, kam by se odtud dalo zmizet v případě opravdu velkého nebezpečí. Jenže když jsem se dostala

až k silnici, kde panoval provoz asi jako v Antarktidě, došla jsem ke smutnému závěru, že nás v okruhu několika kilometrů obklopují jen palmy nebo jiný druhy vegetace. Marcus Carlton myslel skutečně na všechno... Tady vážně narazíme tak akorát na starou belu. *To si už rovnou můžu hodit mašli...*

Rozhodla jsem se vrátit zase zpátky k domu, poněkud zklamaná z té nečekaně krátké obhlídky, a na příjezdový cestě jsem zahlídla viníka veškerého svého trápení. Vypadal rozčileně. Zajímalo mě proč, ale nechtěla jsem mu zavdat další příčinu, aby si mě mohl zase vychutnat, a tak jsem prostě šla za ním. Stál ke mně bokem, u ucha držel mobil a zamyšleně se rozhlížel po okolí. Hned jsem si všimla, že má na sobě jen šedý sportovní kraťasy, takže se mi naskytl pohled na jeho vysportovaný záda, který byly skoro celý potetovaný, stejně jako jeho ramena. Okamžitě se ke mně otočil a rychle zavěsil, aniž se s tím chudákem na telefonu obtěžoval, být jen půl slovem, rozloučit.

Rázně se ke mně vydal, takže jsem usoudila, že za tu jeho podrážděnou náladu můžu určitě já. *Pro změnu*, pomyslela jsem si ironicky...

„Kurva, kdes byla?!“ vykřikl a zastavil se těsně přede mnou.

Nebojácně jsem čelila jeho rozzuřenému pohledu a přitom vraštila obočí nad jeho agresivním tónem.

„Taky ti přeju dobrý den.“

„Vodpověz mi na votázku!“ vyštěkl rozzuřeně, protože ho má odpověď evidentně vůbec nepobavila.

„Klídek, jen jsem se šla trochu porozhlídnout po okolí, není třeba to dramatizovat...“

„Porozhlídnout? Děláš si ze mě prdel?!“

Zavřel oči, se zafuněním vydechl a stiskl si hřbet nosu, jako by se pokoušel ovládnout. Když pak zase zvedl víčka, zdálo se, že už se zklidnil, ale z jeho pohledu šlo vyčíst, že by mě pořád nejradši zabil.

„Pokud někomu vyhrožujou pošahaný zabijáci bez mozku, takže musí mít vochranku, tak bys mi aspoň mohla laskavě říct, když si jdeš protáhnout ty svý haksny.“

Založila jsem si paže na prsou, vrhla po něm temný pohled a jedovatě odsekla:

„Ale když je ten pošahanej zabiják bez mozku zároveň *tím*, kdo tě má chránit, co mám podle tebe dělat?“

Na to už mi ale neodpověděl a jen se mi dál nenávistně díval do očí. Pak pohledem sklouzl níž a zastavil se na krku. Jeho výraz se ve vteřině změnil. Že by se v něm hnulo svědomí? Že by měl snad výčitky? Ne. To určitě nebude jeho případ, ten neví, co jsou to city.

„Už nikdy nedělej nic bez mého vědomí, rozumělas?“

Ve skutečnosti to však nebyla otázka, ale rozkaz. Tahle debata mě už rozčilovala, odhodlaně jsem vykročila směrem k vile, jenže mě potetovanou rukou uchopil za paži a já se zarazila. Hrubě si mě k sobě přitáhl a rozzuřenými panenkami se zavěsil do těch mých.

„Tak rozumělas?“ zopakoval ještě výhrůžněji.

Několik vteřin jsem zkoumavě studovala jeho pohled a váhala, jestli mám poslušně přikývnout, anebo riskovat, že mi přeláme kosti.

„Rozkaz, šéfe,“ odpověděla jsem nakonec. „A můžu se teď prosím jít vyčůrat, nebo máš v úmyslu doprovodit mě až na věc?“

Znova se mi na pár vteřin zahleděl do očí, takže výměna našich nenávistných pohledů i doteky jeho prstů na můj holý kůži trvaly celou věčnost, ale nakonec mě přece jen pustil. Otočil se a odešel za dům.

Já už nečekala ani vteřinu a zamířila přes obývací do prostorný, moderně vybavený kuchyně. Na zdi mě zaujalo obrovský zrcadlo. Moje tvář byla ztrhaná únavou, pod vějířem dlouhých řas se mi začaly dělat kruhy a pleť najednou vypadala bledší. Potřebovala jsem si na chvíli odfrknout, to bylo jasné. *Anebo pořádnou vrstvu make-upu...*

Uhlazovala jsem si dlouhý hnědý vlasy a rukou přejela k místu, kam se mi před chvílí podíval Caz. Ke krku. Přesně tam, kde mě včera tak surově sevřel mohutnými prackami. Konečky prstů jsem jemně přejela po hladké kůži, v obavách, že ucítím bolest. Můj strach byl ale směšný, Bloody Reaper mě totiž nestiskl tak, že by mě škrtil nebo mi způsobil bolavý modřiny. Ale já jsem stejně měla pořád pocit, že kolem krku cítím jeho prsty...

Nutně jsem se potřebovala osvěžit a přijít na jiný myšlenky. Došla jsem si pro velkou sklenici vody a svalila se na obrovskou rohovou pohovku, ze který byl dechberoucí výhled na oaklandský údolí.

Vzala jsem do ruky mobil a zavolala mamce. Když jsem odjížděla z domova, doslova umírala strachy, takže jsem si byla prakticky jistá, že teď bude vystrašená určitě ještě víc. Ozval se první prozváněcí tón a už mi to zvedla.

„Ahoj, Ero. Daří se ti dobře, drahoušku? Dojela jsi v pořádku? Doufám, že teď vedle sebe nemáš otce...“ začala mě hned bombardovat otázkami.

„Ne, neboj, mami, není tady. A co ty, co doma?“

Rozhodla jsem se rychle změnit téma, protože jsem neměla sílu podstupovat tenhle křížový výslech. A taky jsem nechtěla, aby si dělala ještě větší starosti.

„Ále, to víš, jak jsi odjela, tak se zase všechno vrátilo do starých kolejí... Tento týden mi už dvakrát volali ze studijního z tvé fakulty, musí se dořešit všechny náležitosti týkající se toho tvého náhlého odjezdu na ‚roční pobyt v cizině‘. Už to začíná vážně hraničit se šikanou! Musela jsem si honem vymyslet, kde vlastně studuješ, tak mě napadla Střední Amerika. Co, nezní to divně, Střední Amerika?“

„To je přímo geniální! A kdyby se tě někdo ptal, co je u mě nového, tak jim řekni, že se v aztéckém chrámu snažím rozluštit

jazyk jedný starodávny kulty a že v tý džungli plný komárů nemám wifinu.“

„Copak ty jsi ještě nemluvila se svými kamarády?“ zeptala se neklidně.

„Abych pravdu řekla, tak ne... Asi mi tu mou výmluvu, že ,jedu nečekaně do země mimo civilizaci, abych se duchovně obohatila, kupodivu sežrali i s navijákem.“

„Vím, že se ti stýská, myško moje, že není jednoduché všechno takhle ze dne na den opustit. Ale ty jsi bojovnice. Neboj se, tvůj otec tu situaci vyřeší rychle a všechno bude zase jako dřív, tím jsem si jistá.“

Polkla jsem naprázdno. Najednou se mi stáhlo hrdlo a jediná věc, kterou jsem měla sílu vyslovit, byla lež:

„Já taky, mamí...“

Když jsem ji pak jakžtakž uklidnila, že jsem v pořádku, přičemž jsem se samozřejmě úmyslně opomněla zmínit, že mi tu kdosi vyhrožuje smrtí, a dokonce mě i škrtí, ukončila jsem hovor a napadlo mě, kde teď asi ten můj kat je. *V domě už je totiž nějak podezřele dlouho ticho...*

Vstala jsem z pohovky, vyšla ven a vydala se stejným směrem jako před pár minutami Bloody Reaper. Třeba mi zatajil, že je tu někde suprovej, nekonečnej bazén. Nebo dokonce sauna?

Několikrát jsem obešla dům kolem dokola, ale Caz nikde. *Kde je? Přece se nevypařil?* Už jsem se chystala udělat čelem vzad, když moji pozornost zaujal podivný hluk. Nastražila jsem uši, a jen co jsem zjistila, odkud ty opakovaný zvuky přicházejí, vydala jsem se stejným směrem. Zahnula jsem za roh a narazila na velký otevřený garážový vrata. Váhavě jsem nakoukla dovnitř a ihned si všimla cvičící postavy.

Bloody Reaper stál zády ke mně a zjevně si vybíjel vztek na chudáku boxovacím pytli, visícím na silném řetězu ze stropu dolů. Na okamžik jsem od toho překvapivýho a poutavýho výjevu

nedokázala odtrhnout oči. Jako by se mu sluneční paprsky odrážely od zpocený kůže a jeho tělo, který by mu mohl závidět sám bůh Apollon, se pohybovalo s dokonalou sebekontrolou i přesností a s každým dalším úderem do pytle nechával rozehrát svaly na vypracovaných pažích. Konečně jsem si taky mohla detailně prohlédnout, co má vytetovaný na zádech. *Dvě křídla*. Vypadaly jako skutečný, skoro jako by mu na těch zádech opravdu mávaly. Celá kresba si pohrávala se stíny, a dokonce zachycovala i krvácející ránu, jako by křídla byly zabodnutý přímo do masa. *Ale proč je jedno z nich raněný?*

Se sebezapřením jsem od něj odtrhla oči a trochu se porozhlídla po místnosti. Betonovou podlahou a stropem se podobala garáži. Nacházely se v ní snad všechny nejmodernější typy posilovacích strojů. Zkoumala jsem všechny ty mašiny, který jsem viděla poprvý v životě, ale najednou se za mnou ozval chraplavý hlas a já sebou leknutím trhla.

„Víš, že jako špión stojíš vážně za hovno, andílku?“

Zas jsem byla přistižená při činu. Rozpačitě jsem se začervenala, a ještě než jsem nakvašeně vypadla z garáže, zaslechla jsem za sebou, jak se mi škodolibě posmívá. *Asi bych vážně měla být diskrétnější!*